

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XVI. Collegium Societatis Laureti ab infestatione dæmonum purgatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

capitis dolore cruciari, vt ex eo in delirium subiret. Quod familiares subueriti ne de gozipij vitio aliquo nasceretur, detrahendum auribus putarunt; ac ecce dum trahitur, tot annos sepultum filiquæ semen, gozipium sequitur, humore turgens, & parte altera germinans, secumque omnem capitis dolorem abstrahit, facultate auditus in posterum sana, & integra.

Societatem Laureti Virgo Dei Mater exceperat, cum statim daemones artem omnem mouerunt, vt eam inde expellerent; spectris & strepitu horrendo, habitatione prohibitam. Moueri subinde concussu tam valido solium, vt videretur domus corruere; subinde quasi latronum turba ædes percurrere, ac supellectilem asportare, quæ tota fuscæque ire cernebatur. Nocturno vix dari somno locus, nam velut incussio turbine, pandi derepente fenestræ ac fores, lectis stragula, ac lintea detrahi; fœdæ bestię dormientibus prorepentes terrorem iniicere, clamoresque pauidos extorquere. Quos vero hic terror mouebat leuius, eos acerbius vexare. Nam angli iuuenis dum mensæ affidet tam fero impetu dæmon latus percussit, vt semianimum humi extenderet. Erat illic Rector Manareus cum aliis tredecim à S. Ignatio missus, qui cum vir esset insigni caritate, suorum magis quam sua incommoda dolebat: vt ergo noctu interquiescerent, multas horas obambulabat eorum cubiculis, quò præstò sibi opem adesse scirent, si qua se poscerent. Accidit autem dum aliis excubat, vt quæ vocem, aut strepitum audiebat, illuc accurreret, quati pulsus ingenti totam domum audit, simul edi fragorem tantum, vt si parietes, & tecta ruinam traherent. Pergit animosè Manareus quo fragor tumultuosius exterebat, cum sentit aduersum accedere, eoque inhorruit, sed cruce se muniens pergere institit, & cernit obuium prodire, igneis oculis, & truci aspectu, ingentis magnitudinis immanem molossum, qui totum intuens, & propius quidem, innoxie tamen, præteriens ter tantum allatruuit; contento, sed obtuso latratu, velut ex obuoluto capite ederetur; præteruicta vero bellua, tremor ædium fragorque conticuit. Inter hæc vigilando, satagendoque fractus Manareus in morbum incidit, ac ne suis deesset ab ægro præsidium, quod à valente perceperant, omnibus edixit, Dei nomine iuberent infestos daemones ad Rectorem adire, & quam sibi ferrent molestiam ad eum deferre, ita suorum quam sui amantior, ad ægritudinem corporis, insultus dæmonis adiunxit, qui suam in illum rabiem depromens, haud tamen ab cæteris sese abstinebat. Noctæ quadam ineunt somno (quo pridem caruerat) pulsari audit cubiculi fores, suspicatus aliquem de suis quem metus ad se compulisset, intrare iussit: iterato pulsus, ne forte minus auditus esset, inelamauit intraret, nihilo secius pergentem crebrius, & turbidius pulsare, facile diuinavit qui esset pulsator adedò modestus, vt data toties facultate intrandi, vi ea noller, signo itaque crucis obarmans sese; noui ego te, ait, age sis, & Dei nomine facito quicquid tibi per eum licuerit. Vix ea, & velut ab turbine, conclauis ianua & fenestræ pandi, totumque cubiculum intremere,

nec

XVI.

Collegium Societatis Laureti ab infestatione daemorum purgatum.

nec aliud valuit importunus pulsator exequi. Ac si hæc larvæ molestæ corporibus fuissent tantum, ferri æquius potuissent, & patientius: ipsam animi petebant arcem, & in periculum adducebant; nam præterquam quod interstrepabant matutinæ meditationi, quibusdam etiam diuersa specie vt eos perderent illudebant. Horum primus fuit adiutor tiro natione Belga, hunc dæmon conuenit cultu viridi, maurico schemate, ore toto Æthiopem præferens, condolentique similis, interrogat cur stultè adeo induceret se in vitæ genus, quo intra quadriduum esset tæbe siccandus; consultius fore si pedem referret, ac dum finit iuuentus, vita vteretur, nunquam ad lugendum, & pœnitendum, quantum sat esset temporis defuturum. Sed fallendi aditum versipellis perperam legerat; tunc enim iuuenis meditando animum exercens auerlabatur sæculum cui vale dixerat, tantum aberat, vt id redamaret. Cruce igitur iustoque diaboli, & damnati conuicio obiurgatum ab sese depulit. Haud tamen proflus innoxie, ad nouitium versus forma repente foedissima; quando, inquit, tibi meum consilium non placet, ole sis, an flatus placeat; quibus illi tam tetram, & pestilentem nephitim inhalauit, vt ea tantum non iuuenem præfocaret, certè cubiculum foetoris grauiras biduo non fuit habitare. At longè alia fors fuit alterius è Sardinia oriundi. Paulum assimulans fraudulentus hostis se iuueni exhibet, quædam grammatica discenti, & erecto supercilio ex eo quærit, an religiosum hæc satis decerent, & quale ipse sortitus erat ingenium? velut, inquit, mea decissent Epistolæ: ac propterea necesse sit tempus, & cerebrum terere in Epistolis Tullij lectitandis, hominis ethnici, & damnati? nugas illas iuberet facessere, & digna homine deinceps tractaret, nec cuiuscumque domestici persuasionem contrariam festuca penderet. Vbi enim iuberet S. Paulus, mortalium nemini aliud iubenti Obedientiam deberi. Hic tanti Apostoli tam honorifica admonitione nouitius, coelum iam ratus se digito tangere, clam Pauli Epistolas in manus sumere iisque chimæras cerebri sui attexere, quod sanè tantulum erat, vt nosset legere: vix quicquam præterea, redit ad eum non multo post suus Paulus, collaudat positum in suis Epistolis studium, & quando in eo tam bellè priora monita illi processerant, adiungit altera quæ potissimum spectarat, de Societate scilicet deferenda, repetendoque in sæculo arbitrariæ vitæ iure, quo posset in posterum sanctiorem, & austeriorem viuendi normam sibi præscribere. Nec fuit pluribus ad defectionem euincendam opus. Postridiè dum alij orant, suæ quisque seorsum intentus meditationi, in salutaris hospitibus aufugit, & aliquanto post cum facti pœnitens, esset in adiutorem laicum receptus, sua quoque illum obstinatio animi eo bono priuauit. Is erat apud nostros Laureti rerum status, & infestorum dæmonum is furor, cui inhibendo, nec exorcismorum intenta flagella, nec consecrati agni cera, nec rei diuinæ celebratione; expiata domus torius passim loca, profuerant: profligandi hostis nefarij laus omnis Ignatio seruabatur. Per scriptis ad eum à Rectore quæ gesta fuerant, imploratisque illius precibus

ad

ad afflictissimos filios, aliquo solatio leuandos, qui sese iam frustra in omnia verterant; miseratione illorum præter solitum affectus; solebat enim iis patientiam ad incrementum meriti inculcare; dedit se in preces pro eorum liberatione, illamque impetrauit: scripsit enim consolatoriam ad Collegium Epistolam, qua perfecta Rector, ut vidit sanctum suam apud Deum intercessionem iis polliceri, pro exorata rem habuit, coactisque Patribus mirifice lætus Epistolam legit. Quæ velut exilij, foret lex inuiolabilis hostibus indicti, nunquam in posterum aut visu, aut strepitu quicquam domi molestiæ intulerunt. Nec mirum spiritus malignos fuisse Ignatij alumnis vsque adeo infestos, qui agentem in viuis Ignatium tam crudeliter habuerunt. Aliquando enim tentarunt præfocare, correptisque quasi manu fauces pressere, vi tanta ut elisa voce, & halitu pæne deficeret, donec agrè tandem pronunciatum Iesu nomen homicidas abegit: Læsis tamen faucibus raucedo diu mansit. Alias item noctu atrociter ab iis cæsus est, ut crepitu verberum, sanctique gemitu excitus socius in cubiculum ad eum accederet, inueniretque residentem in lectulo, & anhelum: cum autem secundo redisset eodem plagarum strepitu percussus, vetuit Ignatius moueri quicquid tandem exinde audiret. Suntque hæc odij argumenta quo ut meminuit præcedens liber, contestabantur dæmones, nullum sibi hostem orbe toto esse Ignatio peiorem, hostili sanè barbarie tam ipsum, & illius famam, quam eius filios vexarunt.

Iosepham Castelliam Gandiæ, morbi fontici tenebat genus quo efferebatur in rabiem, & in se dentibus sæuiebat, lacerandis insanè carnis propriis, aut si veraretur, in eos morsum stringens à quibus ut arreptitiam coherceri necessariò oportebat; mali vero accessu ponente, tam alto mærore ac tædio demersa, tanto corporis totius, quasi fustuatio tusa, cruciatu afflicta, & debilibus iacebat, ut mouere se lecto biduum non posset. Annos sedecim curam medicorum, remedia, & sumptus, morbi pernicacia fatigarat, cum auditis prodigiis quæ Gandiæ anno illo 1601. S. Ignatius edebat, certo quoque se in eorum partem venturam sperauit, si ei pro remedio supplicasset. Nocte igitur post morbi accessum quem passa fuerat, sibi iam reddita, implorare viri Dei manum; exponere illi diuturnitatem, fœditatèque mali, misericordiam flagitare quæ mirè beneficis tam multos, etiam non ita egentes dignabatur. Huic prece orationem dominicam, & Virginis salutationem in eius honorem quinquies subiicit, quæ vix absoluerat recitando, cum fructum mox cepit petitiæ intercessionis: nam illa cordis deiectio, tristitiæ, cruciatuum, languoris calamitas, recedentis accessionis consuetæ reliquiæ, vanuerunt; ipsa perinde sana, & libera, ut si nunquam antea ægrotasset, comitiali quidem morbo nunquam dum vixit correpta est. Ab hinc decimus ibat dies, cum torminibus colicis paucas intra horas in supremum adducta discrimen, probatam suo vsu remedium iterat, & S. Ignatio confisa, recitatis ut ante quinquies, oratione Dominica, & Angeli salutatione ex templo ut antè integrè valuit.

FFF

Nec

XVII.

Gandia à morbo comitiali liberata.